

EL GERMÀ PETIT

JORDI SUNYER
PERIODISTA

L'argent s'ennegreix

Un moment del derbi català entre el Barça B i el Nàstic de Tarragona al Miniestadi. JORDI PIZARRO

La temporada 92-93 fou la penúltima amb una presència nombrosa d'equips catalans a Segona Divisió. Aquella campanya va tenir sentiments contraposats, ja que va acabar amb l'ascens del Lleida a Primera i els descensos del Figueres i del Sabadell, i, a més, s'hi va afegir una degradació administrativa. Ha costat dues dècades que la categoria d'argent torni a ser atractiva per a un volum important d'aficionats catalans al futbol, ja que ara té en competició el Nàstic, el Girona, el Barcelona B i el Sabadell. Al final de la primera volta, però, els estats d'ànim van tots cap a un sentit: el descendent. Els quatre equips catalans estan concentrats en les últimes nou posicions, i els dos que hi acumulen més temporades recentment, Nàstic i Girona, tanquen la taula.

La xifra de quatre punts en els onze primers partits feia previsible la destitució de Joan Carles Oliva al Nàstic. El consell d'administració, o més ben dit, una part, va aplicar al peu de la lletra el tòpic del revulsiu i va apostar per una figura popular, la de Jorge d'Alessandro. L'última feina del l'argentí va ser salvar el Salamanca del descens, la temporada 2009-10. D'Alessandro va agafar l'equip quan faltaven deu partits per al final de la Lliga i situats un punt per sota del divuitè lloc, i sumant disset punts (incloent-hi victòries contra els descendits Castelló i Real Unión), va deixar-lo dos punts per sobre de l'abisme. Al Nàstic, "l'efecte D'Alessandro" que va omplir els titulars es va notar: 8 punts i cap gol encaixat en els quatre primers partits. El problema és

que l'argentí va arribar a Tarragona a la 12a jornada, quan en faltaven 31 per al final d'una Lliga quilomètrica, per bé o per mal, però que es fa llarga. Després de la revifalla inicial, de l'expectació al voltant d'un tècnic carismàtic, el Nàstic només ha sumat quatre punts dels següents divuit, tot i una victòria plena de fe contra l'Elx en aquesta última jornada. Els pròxims partits, en tot cas, dictaran veredictes sobre l'encert en la tria de D'Alessandro. L'opinió futbolística ubica l'argentí en la categoria de tècnics "apagafocs", amb David Vidal com a paradigma, doctorats en situacions lí-

Futur

Queda una volta per capgirar la situació dels quatre equips catalans de Segona A

mit. Situacions que se solen produir a la primavera, i no a la tardor.

En aquest sentit, el Girona ha buscat en Josu Uribe un perfil diferent, que obre l'opció de plantejar un nou projecte a mitjà termini en cas que l'asturià se'n surti amb èxit en la seva missió. A Montilivi, però, fa mesos que s'estan donant molts condicionants que, repetits sovint en altres clubs, condueixen al mal averany. La inestabilitat institucional, amb situacions gairebé teatrals, i que ha afectat directament la direcció esportiva, n'és el principal. Raül Agné va renovar en el seu dia confiat de disposar d'una plantilla amb opcions de somiar, però va perdre de cop dos dels tres màxims go-

lejadors de l'equip i, vist el seu utilització, no ha confiat en bona part dels nous fitxatges. Fins a l'últim dia, Agné ha estat honest i ha exhibit una implicació amb el club exemplar, però guanyar només 4 partits a fora de 48 dirigits pel tècnic de Mequinensa és una dada que també pesa.

El Barça B i el Sabadell s'ho miren des de fora, però, a hores d'ara, sense estar tranquils. Al club arlequinat, foradat per les lesions, s'hi ha obert el debat de l'estètica. L'aposta futbolística de Carreras va ser exitosa a Segona B amb un grup que, com va dictar després la classificació, va ser dels millors de la categoria. A Segona A, aquesta aposta topa amb equips que també la practiquen i que, ras i curt, són millors que el Sabadell: Còrdova, Celta i Valladolid. El canvi de concepte en aquests partits és vist en l'entorn vallesà com una opció per no dependre, només, dels duels directes contra els equips de potencial semblant al del Sabadell. Al Barça B ser en terra de ningú li pot ser contraproductiu. En un filial sense objectius col·lectius com els que Luis Enrique va saber marcar la temporada passada es poden accentuar els objectius individuals dels jugadors que volen entrar en l'òrbita del primer equip, amb les conseqüències que això pot tenir per al grup. Un grup, això sí, delmat per les freqüents convocatòries per reforçar un primer equip amb una plantilla curta.

En qualsevol cas, tot plegat ha passat en una volta. En queda una altra de sencera per poder capgirar la situació. La imprevisibilitat, de fet, és una de les virtuts del futbol.